

Sygn. akt II A Ka 149/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2021r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Apelacyjnego Marzanna A. Piekarska-Drażek

Sędziowie Sądu Apelacyjnego Ewa Gregajtys (spr.)

Sądu Okręgowego Paweł Dobosz (del.)

Protokolant Marta Kamińska

przy udziale Prokuratora Anny Adamiak

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2021r. sprawy:

1. M. D. (1) urodzonego (...) w W., syna Z. i J.

2. D. P. urodzonego (...) w W., syna M. i M.

oskarżonych z art. 280 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 20 lutego 2020r. w sprawie sygn. akt V K 172/19

- zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonym w pkt I. II eliminuje art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk a z podstawy wymiaru kary art. 11 § 3 kk,

- wyrok w pozostałej części utrzymuje w mocy,

- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. S. – Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 738 zł obejmującą 23% VAT, z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu D. P. w postępowaniu apelacyjnym,

- zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania apelacyjnego w częściach równych, w tym po 180zł z tytułu opłaty.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
	Sygnatura akt	II A Ka 149/20

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z 20 lutego 2020r. w sprawie V K 172/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy oskarżonych

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	<i>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</i>	
#	<i>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</i>	
#	<i>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</i>	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy;		
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>	
--	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
		Nie dotyczy;

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
		Nie dotyczy;

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p><i>Naruszenie art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk przy ocenie zeznań pokrzywdzonego oraz wyjaśnień oskarżonych a w konsekwencji poczynienie błędnych ustaleń, że oskarżeni użyli noża a nadto dokonali kradzieży kwoty 350 zł. (apelacja obrońcy oskarżonego M. D. (1)).</i></p> <p><i>Naruszenie art. 7 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk poprzez ocenę materiału dowodowego wbrew ujętym tam kryteriom i uznanie za wiarygodne zeznań pokrzywdzonego co do użycia przez oskarżonych noża i kradzieży pieniędzy</i></p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>

w kwocie 350zł. (apelacja obrońcy oskarżonego D. P.).

Niezależnie od uchybień konstrukcji zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego P., Sąd Okręgowy nie uchybił przywołanym regułom prawa procesowego przy ocenie zeznań K. A. i wyjaśnień oskarżonych. Wbrew stanowisku obrońców, relacja pokrzywdzonego, w zakresie zasadniczych elementów zdarzenia, jest logiczna, spójna i konsekwentna, a jako taka stanowiła wartościową podstawę rekonstrukcji stanu faktycznego.

K. A. w toku wszystkich przesłuchań podawał tożsame okoliczności zdarzenia, spójnie relacjonował co do roli w nim każdego z oskarżonych, w tym to, że oskarżony D. P. posiadał nóż i nożem tym mu groził. Odpowiadając podczas rozprawy na szczegółowe pytania jednoznacznie wskazał, że na polecenie oskarżonych rozebrał się do naga i było to spowodowane właśnie tym, że posiadali nóż (k. 439). Przyznał także, w zakresie przyczyn zdarzeń odzwierciedlonych w przypisanych oskarżonym czynach, że oskarżony M. D. (1) miał do niego pretensję o to, że kilka dni wcześniej zatrzymała go policja. Świadek był także konsekwentny w zakresie wskazywania rzeczy, które skradli mu oskarżeni, w tym pieniędzy w kwocie 350zł. Zeznania K. A. nie mają przy tym charakteru odosobnionego, skoro znajdują częściowe potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonych, wynikach czynności przeszukania samochodu, którym poruszali się wówczas, jak i ich osób, czy w końcu zeznaniach E. T. oraz dowodzie przelewu na jej rachunek środków od ojca pokrzywdzonego.

Oskarżeni kwestionowali, by zabrali pokrzywdzonemu pieniądze, przyznali się natomiast do kradzieży pozostałych przedmiotów, jednocześnie przy M. D. (1) znaleziono nóż (k. 5-7) a w samochodzie B., którym się poruszali - bluzę pokrzywdzonego. W konsekwencji, zeznania K. A. nie dość, że konsekwentne, to w istotnej części znajdują wsparcie w innych dowodach. W takich warunkach, Sąd Okręgowy słusznie uznał, że przy zastosowaniu kryteriów ujętych w art. 7 kpk, dowód ten jako wiarygodny stanowi wartościową podstawę ustaleń faktycznych. Wbrew stanowisku obrońców, nie ma zatem racjonalnych przesłanek ku temu, by uznać, że pokrzywdzony w jakimkolwiek zakresie obciąża oskarżonych ponad miarę podając okoliczności, które nie miały miejsca.

Oceny takiej nie sposób natomiast zastosować do wyjaśnień oskarżonych, trafnie zatem Sąd Okręgowy uznał, że zasługują one na wiarę jedynie w takim zakresie, w jakim są zgodne z zeznaniami K. A.. Analizując wypowiedzi oskarżonych stwierdzić należy, że przyznają oni te okoliczności, które wobec efektów postępowania dowodowego nie sposób zakwestionować, podważają jednocześnie takie, które najistotniej ich obciążają. Dostrzec w szczególności należy, że wbrew wynikom postępowania dowodowego, oskarżeni umniejszali, wręcz bagatelizowali swoje zachowanie. Wyjaśnienia oskarżonych są także wzajemnie sprzeczne skoro D. P. podał, że spotkanie z K. A. miało przypadkowy charakter (k. 63), gdy M. D. (1) wyjaśnił, że zdenerwowało ich zachowanie pokrzywdzonego, bo

umówił się ze mną i nagle zaczął uciekać (k. 426).

W zakresie okoliczności użycia (okazania) noża, jak i ustaleń, do kogo należał, podkreślić należy, że na tym etapie zdarzenia, gdy pokrzywdzony zdejmował ubrania, nie była wobec niego stosowana przemoc, a zatem takie czynności, które fizycznie ograniczały jego swobodę ruchu. K. A. miał zatem możliwość podjęcia działań obronnych, w tym przy użyciu noża, gdyby to on był w jego posiadaniu, jak twierdzą oskarżeni. M. D. (1) słuchany na powyższą okoliczność na rozprawie, jednoznacznie przyznał, że pokrzywdzony noża nie użył, nie okazał go, zatem nie wykorzystał do obrony (k. 427). W takich warunkach, na podstawie wiarygodnych zeznań pokrzywdzonego, Sąd Okręgowy słusznie ustalił, że nóż należał do oskarżonych i to oni posłużyli się nim podczas zdarzenia. W świetle elementarnych zasad doświadczenia życiowego, nie wymaga komentarza stanowisko skarżącej, że zeznania K. A. nie pozwalają w żadnej mierze na stwierdzenie, czy i w jaki sposób wskazywany w zeznaniach pokrzywdzonego nóż miał spowodować, że pokrzywdzony się rozebrał. Odnosząc się ponadto do zastrzeżeń skarżących dotyczących ustaleń Sądu w przedstawionym wyżej zakresie a zatem użycia noża, wskazać dodatkowo należy, że choć ustalenia takie Sąd poczynił, to jednak nie znajdują one odzwierciedlenia w opisie czynu, okoliczności tej Sąd nie przywołał także jako wpływającej na wymiar kary za przestępstwo z art. 191 § 1 kk.

Przywołana argumentacja co do wartości zeznań K. A. znajduje zastosowanie także do ustaleń Sądu w zakresie kwoty pieniędzy skradzionych pokrzywdzonemu. Podzielając oceny i ustalenia także w tym zakresie, stanowczo należy podkreślić, że oskarżeni nie zostali zatrzymani na miejscu przestępstwa, a ok. 2 godzin później, czego sami nie kwestionują. Zgodnie przyznali, że po tym, jak pozostawili pokrzywdzonego, wypożyczonym wcześniej samochodem, w towarzystwie znajomych, w tym ciężarnej partnerki M. D. (1), udali się nad W., tam przejrzeliby rzeczy pokrzywdzonego wyrzucając ich część do wody, dopiero po tym udali się do restauracji (...) D., gdzie M. D. (1) zamówił dla wszystkich kanapki, on za nie zapłacił (tak k. 451 zeznania B. K.). Do zatrzymania oskarżonych doszło w czasie, gdy spożywali kanapki. W takich warunkach, próba podważania zeznań pokrzywdzonego poprzez to, że w chwili zatrzymania przy oskarżonych nie zabezpieczono całej kwoty 350zł, przy tak ukształtowanym materiale dowodowym, nie może być skuteczna.

Obrońca oskarżonego M. D. (1) kwestionując wartość zeznań pokrzywdzonego podnosi, że ma on problemy z pamięcią, co jednak w żadnej mierze nie przełożyło się na treść jego zeznań. Skarżąca pomija, że relacja K. A. w zakresie istotnych okoliczności zdarzenia pozostaje spójna, konsekwentna i jednoznaczna. Upatrywanie przejawów niepamięci pokrzywdzonego zasadniczo w tym, że w części relacjonuje odmiennie, aniżeli oskarżenie, nie może stanowić argumentu skutecznie

wspierającego stanowiska skarżących. Podobny wniosek odnieść należy do twierdzeń obrońców w zakresie przyczyn, dla których pokrzywdzony znalazł się w bloku przy ul. (...). To, czy miał on wówczas odebrać laptopa od kolegi, czy też koleżanki pozostaje bez znaczenia dla przedmiotu postępowania.

W świetle przywołanych okoliczności, nie sposób podzielić zastrzeżeń obrońców, by dokonując oceny materiału dowodowego sprawy Sąd Okręgowy uchybił wskazaniom art. 7 kpk a w ich efekcie poczynił błędne ustalenia faktyczne. Analiza akt sprawy, w kontekście ocen i ustaleń Sądu, wniosek ten nakazuje wykluczyć.

Naruszenie prawa procesowego -art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 7 kpk – poprzez uznanie legitymacji szkolnej, dowodu osobistego na dane K. A. oraz szkolnej kary miejskiej za dokumenty w rozumieniu art. 115 § 14 kk w sytuacji, gdy z materiału dowodowego nie wynika, żeby dokumenty te miały datę ważności w chwili popełnienia przypisanych czynów, co skutkowało błędnym przypisaniem oskarżonym czynu z art. 275 § 1 kk (apelacja obrońcy oskarżonego D. P.).

Choć skarżący w sposób oczywiście wadliwy skonstruował przywołany zarzut, to jednak okazał się on skuteczny.

Sąd Okręgowy w punkcie I. II zaskarżonego wyroku w ramach kumulatywnej kwalifikacji prawnej obejmującej art. 275 § 1 kk przypisał oskarżonym zabór legitymacji szkolnej K. A. i

jest to jedyny dokument ujęty w opisie czynu. Przywołany przepis penalizuje kradzież lub przywłaszczenie dokumentu stwierdzającego tożsamość innej osoby albo jej prawa majątkowe. Dokumentami stwierdzającymi tożsamość są dowód osobisty, paszport, karta stałego lub czasowego pobytu, dokument podróży, tymczasowe zaświadczenie tożsamości, wiza i dokument podróży przewidziany w konwencji genewskiej. Wszelkie legitymacje, zatem także ta szkolna skradziona przez oskarżonych pokrzywdzonemu, nie mają charakteru dokumentu stwierdzającego tożsamość. Legitymacja szkolna nie stanowi też dokumentu poświadczającego prawa majątkowe (tak tezy 6 i 7 Komentarza do art. 274 kk pod red. Prof. A. Zolla, Zakamycze 2006, str. 1353). Tym samym dokument w postaci legitymacji nie podlega ochronie z art. 275 § 1 kk. Uwzględniając przy tym kierunek zaskarżenia wyroku w kontekście ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy a odzwierciedlonych w opisie czynu przypisanego oskarżonym w pkt. II, wykluczonym jest inna ocena prawna tego zachowania oskarżonych (art. 433 kpk w zw. z art. 434 § 1 kpk).

Rażąca niewspółmierność orzeczonych wobec oskarżonych kar jednostkowych jak i kar łącznych – zarzuty obu apelacji.

Sąd Okręgowy rozstrzygając w zakresie kar nie uchybił regułom prawa materialnego, nie sposób zatem uznać, by sposób ich ukształtowania orzeczenie w tym

zakresie czynił rażąco surowe, niewspółmierne w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk.

Zgodnie z powołanym przepisem, sąd odwoławczy zmienia lub uchyla orzeczenie w zakresie kary tylko w razie stwierdzenia jej rażącej niewspółmierności. Rażąca niewspółmierność ma miejsce wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (tak Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z dnia 22 października 2007r, SNO 75/07, LEX nr 569073). Oceniając całokształt okoliczności rozpoznawanej sprawy nie sposób przyjąć, by sytuacja taka zachodziła wobec oskarżonych.

Sąd Okręgowy, choć lakonicznie, to odniósł się do okoliczności wskazanych w art. 53 kk, dostrzegając w szczególności młody wiek oskarżonych, ich niekaralność, zróżnicował także rolę każdego z nich w przestępstwach wskazując, że oskarżony M. D. (1) zasadniczo był ich inicjatorem, D. P. aktywnym wykonawcą, w szczególności w zakresie czynu z art. 191 § 1 kk (str. 8 uzasadnienia).

Wbrew stanowisku obrońcy M. D. (1), Sąd Okręgowy słusznie przyjął, że zachowanie tego oskarżonego przed i w trakcie przestępstwa na szkodę pokrzywdzonego świadczy o daleko posuniętej demoralizacji

i lekceważeniu obowiązującego prawa. Uwzględniając zrekonstruowany przez Sąd przebieg zdarzeń, a także motyw działania oskarżonego wynikający z jego wyjaśnień, przywołana ocena jest w pełni uprawniona. Wskazać jedynie należy, że oskarżony przyznał, że pokrzywdzonego chciał upokorzyć i efekt ten osiągnął (to nas usatysfakcjonowało, że go rozebraliśmy... k. 68v). Trudno także nie dostrzec, że oskarżony ten wyrażając się z pogardą o pokrzywdzonym taki swój stosunek do K. A. uzasadniał podejrzeniem o jego współpracę z policją. Przywołane okoliczności wskazują zatem na takie właściwości i warunki osobiste M. D. (1), które uprawniają ocenę Sądu Okręgowego, że jest on sprawcą zdemoralizowanym.

To, że aktualnie matka oskarżonego uiściła należność na rzecz pokrzywdzonego a także okoliczność, że od września 2020r. oskarżony podjął naukę (zaświadczenie złożone na rozprawie), trafności tej oceny nie zmieniają, skoro nie pozwalają na przyjęcie, by postawa oskarżonego miała charakter trwały. Z akt sprawy wynika przy tym, że oskarżony przez lata ignorował obowiązek szkolny, zmieniał szkoły, których nie kończył (k. 149). Nie umniejszając zatem pozytywnego aspektu kolejnej próby kontynuowania nauki, trudno z faktu tego wyciągać tak daleko idące wnioski, jak czyni to obrońca. Wobec przywołanych okoliczności nieuprawnione jest także nadmierne podkreślanie niekaralności oskarżonego, bowiem uwzględniając to, że w dacie czynów miał 18 lat, brak zapisów w karcie karnej trudno uznać za wyznacznik

sposobu jego życia i oceniać w kategoriach zasług.

Odnosząc się do argumentów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego D. P., to także one nie mogły być skuteczne. Sąd Okręgowy zróżnicował sytuację oskarżonych, słusznie dostrzegając szereg okoliczności dla tego oskarżonego korzystnych (przed zatrzymaniem pracował, żył z poszanowaniem norm prawnych k.8). Nie sposób jednak pominąć, że to D. P. w toku zdarzenia wykazał się znaczną aktywnością, to on głównie stosował przemoc wobec pokrzywdzonego, pomimo tego, że nie miał żadnego osobistego motywu do takiego zachowania a było ono inspirowane wyłącznie prośbą młodszego kolegi. W konsekwencji, ustabilizowane życie oskarżonego nie stanowiło dla niego wystarczającej motywacji, by odmówić bezprawnych zachowań wobec pokrzywdzonego zasadniczo ukierunkowanych na jego ukaranie i upokorzenie z powodów, które nie dotyczyły D. P., dla którego K. A. był osobą obcą. Tym samym, choć obrońca oskarżonego akcentuje szereg okoliczności dla niego korzystnych, to ignoruje rolę oskarżonego w obu przestępstwach, ta zaś obciąża go w takim stopniu, że nie niweluje tego ani zatrudnienie oskarżonego, ani podjęcie nauki, czy jego dotychczasowa niekaralność.

Oceniając dolegliwość zastosowanych wobec oskarżonych kar wskazać także należy, że podstawową miarą surowości każdej kary jest stopień wykorzystania sankcji. Sąd przypisał oskarżonym przestępstwo z art. 191 § 1 kk zagrożone karą od miesiąca do 3 lat pozbawienia wolności oraz z art. 278 § 1 kk, gdzie zagrożenie

kształtuje się na poziomie od 3 miesięcy do 5 lat. Uwzględniając zatem wymiar kar jednostkowych przyjęty wobec oskarżonych (odpowiednio po 5 i 7 miesięcy) stwierdzić należy, że zostały one ukształtowane zdecydowanie w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, w nieznacznym stopniu przekraczając najniższy próg. Powyższe, w powiązaniu z omówionymi okolicznościami obu czynów, w żadnej mierze nie pozwala uznać by były to kary nazbyt surowe, tym bardziej surowe w stopniu, o jakim mowa w art. 438 pkt 4 kpk. Przepisów przypisane oskarżonym zostały przez nich popełnione w bliskiej przestrzeni czasowej i na szkodę jednego pokrzywdzonego, godziły jednak w różne dobra prawne, stąd także sposób ukształtowania kar łącznych na zasadzie asperacji, jest uzasadniony.

Wobec powyższego, nie umniejszając charakteru okoliczności dla oskarżonych korzystnych, na których koncentrują się obrońcy, a które nie pozostały poza uwagą Sądu Okręgowego, stwierdzić należy, że nie równoważą one na tyle tych obciążających, by zaistniały warunki do złagodzenia wymierzonych kar, w tym zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia ich wykonania. Ujawnione w okolicznościach czynów właściwości i warunki osobiste obu oskarżonych nakazują wykluczyć, by było to wystarczające dla osiągnięcia celów kary a w szczególności zapobieżenia ich powrotowi do przestępstwa.

Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Omówiono przy zarzutach.		
Wniosek		
<p>O zmianę wyroku poprzez obniżenie kary pozbawienia wolności za oba czyny, ewentualnie o wymierzenie kary z zastosowaniem art. 37b kk a co do czynu II. dodatkowo o wyeliminowanie z jego opisu zabrania w celu przywłaszczenia kwoty 350zł. (apelacja obrońcy oskarżonego M. D. (1)).</p> <p>Wyeliminowanie z opisu czynu I posługiwania się nożem przez oskarżonego a z opisu czynu II art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk a nadto o złagodzenie kar jednostkowych i łącznej do okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego, ewentualnie zawieszenie wykonania kary łącznej na okres 3 lat próby.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Omówiono przy zarzutach apelacji. Wyeliminowanie z podstawy skazania oskarżonych w zakresie czynu z pkt. I.II art. 275 § 1 kk skutkowało wyeliminowaniem przepisu art. 11 § 2 kk a z podstawy wymiaru kary - art. 11 § 3 kk. Dokonana zmiana oceny prawnej czynu nie miała wpływu ani na ocenę stopnia winy oskarżonych, ani społecznej szkodliwości przypisanego im przestępstwa, nie obligowała tym samym do złagodzenia kary, tym bardziej, że przepis stanowiący jej podstawę pozostał nie zmieniony – art. 278 § 1 kk.</p>		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Nie stwierdzono.
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>1.</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Rozstrzygnięcia zawarte w pkt. I.I, II – VIII.</u>	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność zarzutów apelacji.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<u>Pkt. I.II w zakresie kwalifikacji prawnej.</u>	
Zwiąże o powodach zmiany	
Omówiono wyżej.	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u>	
1.1.	Nie dotyczy. # art. 439 k.p.k.

Zwięzłe o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy.		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
Nie dotyczy.		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. S. - obrońcy oskarżonego D. P. - kwotę 738 zł

obejmującą 23% VAT z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w instancji odwoławczej, co znajduje uzasadnienie w treści art. 618 § 1 pkt 11 kpk w zw. z § 17 ust. 2 pkt 5, § 2 pkt 1 i § 3 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2019. 18 jt.).

Sąd, na podstawie art. 634 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania apelacyjnego w częściach równych, w tym po 180 zł z tytułu opłaty.

7. **PODPIS**

Marzanna A. Piekarska-Drażek

Ewa Gregajtys Paweł Dobosz

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. D.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina, kara		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść	# w całości		
# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego D. P..	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina, kara.	
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<i>1.4. Wnioski</i>		
#	uchylenie	# zmiana